

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.790 van 30 april 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 september 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 25 januari 2007.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op het tegensprekelijke uitstel van de behandeling van de zaak naar de terechtzitting van 8 april 2009.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Verweerder legde ter terechtzitting van 18 maart 2009 een stuk neer getiteld "Subject Related Briefing, Russische Federatie, Dagestan, Algemene en veiligheidssituatie" van 6 maart 2008 en overhandigde een exemplaar ervan aan verzoekster.

Teneinde verzoekster toe te laten haar verweer met betrekking tot dit stuk voor te bereiden, werd de behandeling van de zaak uitgesteld naar de terechtzitting van 8 april 2009.

Niettegenstaande dit uitstel, stelt de Raad vast dat boven vermeld stuk dateert van 6 maart 2008 en verweerder dan ook niet aannemelijk maakt dat hij dit stuk niet eerder in de procedure kon meedelen, zoals vereist door artikel 39/76, §1, derde lid, 3° van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad laat dit stuk dan ook buiten beschouwing.

2. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een etnisch Tsjetsjeense afkomstig uit Khassavyurt, Dagestan. U bent in het bezit van het Russische staatsburgerschap.

Sedert 1997 woonde u samen met uw echtgenoot, een etnische Lak, en uw zoon in de Zarechnayastraat in Khassavyurt.

Uw man hield zich bezig met de verhuur van een aantal kamers in uw woning.

In de vroege ochtend van 5 april 2005 vielen ongeveer 15 mannen in camouflagekledij uw woning binnen. U weet niet van welke dienst zij waren maar vermoedt wel dat zij deel uitmaakten van de Russische federale autoriteiten.

Bij deze actie werden de binnenlandse paspoorten van u en uw man afgenomen.

Alle aanwezige personen waaronder uw huurders, uw man en u zelf, werden opgepakt en weggevoerd naar het stedelijke politiekantoor van Khassavyurt.

Van daaruit werd u naar een u onbekende bestemming gereden. Er werd u gezegd dat u naar Tsjetsjenië werd gebracht.

Daar aangekomen begon u zich onwel te voelen en verloor u het bewustzijn.

Toen u weer bijkwam vertelden twee personen – één van hen was (R. A.), die voor de misdaadresearch van de Dagestaanse politie werkt – dat zij bewijzen bezaten dat u onderdak bood en voedsel verschaftte aan rebellen. U poneerde dat van een dergelijke beschuldiging niets van aan was. Daarop kreeg u van hen te horen dat zij u zodanig zouden martelen dat u bekentenissen zou afleggen en bepaalde documenten zou ondertekenen. U hield echter vol en bleef weigeren.

Vervolgens werd u mishandeld en verloor u opnieuw het bewustzijn.

U ontwaakte in het stedelijke ziekenhuis van Khassavyurt, in de nacht van 5 op 6 april, volgens uw veronderstellingen.

Drie of vier dagen later werd u opgehaald door uw broer die u naar uw moeder bracht.

Uw broer meende dat u daar niet veilig was en bracht u de volgende dag naar familieleden in het dorp Pokrovskoye.

In de daaropvolgende periode verbleef u nog op verschillende andere schuiladressen in en rond Khassavyurt.

Begin mei 2005 zag u uw zoon terug. U was al die tijd in de veronderstelling dat hij door familie werd opgevangen maar dit bleek niet het geval. Uw zoon werd ontvoerd door medewerkers van de politiediensten op 6 april 2005 nadat hij van school kwam. Op 1 mei 2005 werd hij vrijgelaten na betaling van een losgeld van 20.000 dollar.

Uit veiligheidsoverwegingen verbleef uw zoon bij uw broer en uw moeder terwijl u op andere adressen verbleef.

Ondertussen kwamen de autoriteiten u zoeken op uw thuisadres en deden zij navraag naar u bij de burens.

Naar aanleiding van de huiszoeking op 5 april, de ontvoering van uw zoon en uw mishandeling legde uw broer in uw naam een klacht neer bij het openbaar ministerie van Khassavyurt.

Bovendien werd er in verband met de inval in uw woning op 5 april een getuigenverklaring afgelegd door een buurvrouw en een van uw huursters.

Enige tijd later hebt u zelf persoonlijk ook nog eens uw hele relaas gedaan aan procureur (N.). Hij antwoordde u dat hij (R. A.) reeds ondervraagd had en dat deze alles ontkende. (N.) liet u echter duidelijk verstaan dat hij geen geloof hechtte aan uw versie van de feiten.

Op 1 oktober 2005 richtte uw moeder zich tot de organisatie SOS ‘Spasenie’ met het oog op juridische bijstand. Deze organisatie gaf u de raad om de Russische Federatie te verlaten daar niemand de veiligheid van uw gezin kon garanderen.

Naar aanleiding van voornoemde gebeurtenissen werd u op 13 oktober 2005 onwel en werd u opgenomen in het stedelijke ziekenhuis van Khassavyurt. Daar werd een diagnose gesteld dat u een hartaanval had gekregen. U bleef in het hospitaal tot 28 oktober 2005.

Vervolgens werd u overgebracht naar het psychiatrisch ziekenhuis in Machatchkhala. De dokters beweerden immers dat u geestesgestoord was terwijl u naar uw eigen zeggen een zenuwcrisis had. U werd er zeer slecht behandeld en uw familie kreeg geen toelating om u er te bezoeken zodat zij op een gegeven moment zelf beslist hebben om u er weg te halen. Ondertussen had uw broer reeds een manier gevonden waarop u uw land kon ontvluchten. U hebt Dagestan samen met uw zoon verlaten op 25 november 2005.

Op 29 november 2005 bent u in België aangekomen en hebt u hier een asielaanvraag ingediend.

U was in het bezit van volgende documenten: uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon, een erekaart van uw zoon van zijn school, een attest van de organisatie SOS 'Spasenie', een getuigschrift van een cursus secretaresse/typiste, een medisch attest met betrekking tot uw ziekenhuisopname van 13 tot 28 oktober 2005 in het centraal ziekenhuis te Khassavyurt en een schrijven van dokter (M.) van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg 'Andante' met betrekking tot de labiele mentale gezondheidstoestand waarin u verkeert.

U verklaarde sinds uw aankomst in België nog contact met uw broer in Dagestan te hebben opgenomen. Deze laatste zou u daarbij hebben verteld dat de stedelijke politie van Khassavyurt u nog herhaaldelijk zou zijn komen zoeken."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken stel ik, na nader onderzoek van de door u aangehaalde asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, vast dat ik u de status van vluchteling niet kan toekennen.

Er dient vooreerst namelijk te worden benadrukt dat het weinig aannemelijk is dat u, terwijl u verklaarde dat u sinds uw aanhouding op 5 april 2005 door de Dagestaanse autoriteiten werd gezocht en bijgevolg bent ondergedoken (CGVS I, blz. 11, 12), in mei 2005 nog een vervangend identiteitsdocument zou hebben bekomen en zich begin november 2005 nog zou laten hebben registreren op het adres van uw moeder nadat uw woning verkocht was om uw zoon te kunnen vrijkopen (CGVS I, blz. 5, 6).

Dergelijke handelingen zijn immers niet verenigbaar met de door u beweerde vrees voor vervolging door dezelfde autoriteiten.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de functie van procureur in de stad Khassavyurt recentelijk niét (althans niet sedert midden 2004) werd bekleed door een zekere (N.).

Nochtans zou u naar aanleiding van de inval in uw woning op 5 april 2005 persoonlijk naar de procureur in kwestie zijn gestapt om uw verhaal uit de doeken te doen (DVZ, vraag 41).

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u zelfs geen begin van bewijs hebt aangebracht met betrekking tot de klacht die uw broer in dit verband zou hebben ingediend bij het openbaar ministerie van Khassavyurt (DVZ, vraag 41), hoewel u vanuit België nog contact met uw broer zou hebben onderhouden (CGVS II, blz. 2).

Verder worden de door u aangehaalde inval in uw woning en grootschalige arrestatie op 5 april 2005 (CGVS I, blz. 9) ondermijnd door de vaststelling dat er in de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (en waarvan kopie werd toegevoegd aan het

administratieve dossier) niets werd teruggevonden over een dergelijke actie noch over een grootschalige arrestatie.

Nochtans blijkt uit diezelfde informatie wél dat er op die bewuste dag omstreeks 19.00 uur in uw straat op huisnummer 7 een gelijkaardige speciale operatie werd uitgevoerd door Tsjetsjeense en Dagestaanse ordediensten, waarbij twee rebellen het leven lieten in een vuurgevecht.

Bovendien kan met betrekking tot de gebeurtenissen in uw woning op 5 april 2005 nog op een tegenstrijdigheid worden gewezen. Waar u in uw verhoor ten gronde de actie d.d. 5 april 2005 omstreeks 18.00 uur situeerde (CGVS I, blz. 8), beweerde u zowel in uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, vraag 41) als in uw vragenlijst d.d. 28 februari 2006 ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat het in de vroege ochtend was, omstreeks 6.00 uur.

Gelet op de voornoemde vaststellingen kan ik geen geloof hechten aan uw asielrelaas en de door u uiteengezette vluchtmotieven.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie.

De identiteit en afkomst van u en uw zoon staan immers niet ter discussie.

Met betrekking tot het attest van de organisatie SOS 'Spasenie' dient te worden gesteld dat dit een attest van veeleer algemene aard is waarin niet wordt uitgeweid over uw concrete en specifieke problemen noch over de draagwijdte ervan. Als dusdanig kan dit document niet als bewijsvoerend element van de door u aangehaalde vluchtmotieven weerhouden worden, temeer aangezien uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat de organisatie in kwestie geen omstandig onderzoek voert naar de ware feiten maar zich voornamelijk baseert op verklaringen van de aanvragers in kwestie.

Het door u neergelegde medisch attest van het stedelijke ziekenhuis te Khassavyurt getuigt voorts louter van het gegeven dat u daar van 13 oktober 2005 tot 28 oktober 2005 werd opgenomen ten gevolge van problemen met uw hart. Dit wordt door mij niet betwist.

Hoewel het schrijven van de hand van dokter (M.) dat u hebt voorgelegd tot slot gewag maakt van psychische moeilijkheden waarmee u hier in België kampt laten al bovenstaande vaststellingen me niet langer toe een oordeel te vormen van de oorzaak ervan en hebt u aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw problematische mentale gezondheidstoestand voortvloeit uit de vluchtmotieven die u hebt aangehaald."

5.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 4 september 2006 een schending aan van "de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen" en van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zij stelt dat "de motivering van de beslissing geen steek houdt en minstens getuigt van een zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier".

Zij laat gelden "dat erin eerste instantie wel een positieve beslissing genomen werd en er dus wel degelijk geloof dient gehecht te worden aan het verhaal van verzoekster".

Zij verklaart geen vervangend identiteitsdocument te hebben bekomen, nooit de naam "(N.)" voor de procureur in Khassavyurt te hebben gebruikt, nooit verklaard te hebben dat de inval in haar woning op 5 april 2005 een grootschalige actie betrof en steeds te hebben verklaard dat deze inval plaatsvond omstreeks zes uur 's avonds.

In acht genomen wat voorafgaat, meent verzoekster dat van haar de status van vluchteling dient te worden erkend

5.2. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door de Commissaris-generaal tweemaal werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens deze verhoren de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Verzoeksters asielaanvraag werd dan ook terdege onderzocht door de Commissaris-generaal.

De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele

motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad merkt op dat de -voormalige- beslissing waarbij de asielaanvraag ontvankelijk werd verklaard door de gemachtigde van de Minister die het asielbeleid onder zijn bevoegdheden heeft, de appreciatiebevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet beperkt, die als enige administratie bevoegd is om te oordelen of van een asielzoeker de status van vluchteling dient te worden erkend of niet.

De Raad leest in het administratief dossier dat verzoekster, in tegenstelling tot wat zij beweert in haar verzoekschrift, bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal op 25 april 2006 verklaarde (zie verhoorverslag, p. 6) dat zij in mei 2005 een vervangend identiteitsdocument bekam van de politie, dat zij bij haar verhoor in januari 2006 op de Dienst vreemdelingenzaken verklaarde (zie verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, nr. 41, p. 16) dat zij hetgeen haar was overkomen zelf uiteenzette aan de procureur (N.), dat verzoekster verklaarde op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag van 25 april 2006, p. 9) dat bij de inval in haar woning op 5 april 2005 zij, haar man en de "15 of 16" huurders "*allemaal werden opgepakt en voorgeleid naar de transportmiddelen*" hetgeen een grootschalige actie omvat, en op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, nr. 41, p. 13) dat "*het was nog geen zes uur 's morgens toen ze ons huis binnenvielen*".

De Raad stelt vast dat al de vaststellingen vervat in de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier.

In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekster.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

6.1. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift tot voortzetting van 15 januari 2007 in ondergeschikte orde, om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij wijst op de slechte situatie in Tsjetsjenië (zie p. 2, "*dat het algemeen geweten is dat het klimaat in Tsjetsjenië momenteel onrustig en onveilig is zodat het zeker niet aangewezen is dat verzoekster terug gaat naar haar land*", "*dat de problemen tussen de Tsjetsjenen en de Russen helemaal niet opgelost zijn vermits de Russen hun macht ontplooien in Tsjetsjenië.*").

6.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster afkomstig is uit Chasavyurt in Dagestan (zie ook het verzoekschrift van 4 september 2006, p. 2).

Verzoeksters verwijzing naar de situatie in Tsjetsjenië is dan ook niet dienend.

De Raad beschikt zelf over geen gegevens die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster zou rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 april 2009 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.